

[Boligministeren]

stilling, det udvalgsarbejde, Justitsministeriet har lavet, ment, at det måtte være rimeligt at indsætte en paragraf som denne, der forhåbentlig kan forebygge yderligere besættelser.

Flere af ordførerne, også fru Lissa Mathiasen, har været inde på, at det ikke er rimeligt, at byfornyeede ejendomme skal sættes til salg ved offentligt udbud. Andre ordførere har sagt, at det burde gøres i endnu videre omfang. Jeg tror derfor, det er rimeligt, at bestemmelsen er blevet formuleret, som tilfældet er, nemlig at som hovedregel skal grunde og bygninger, der er byfornyet, søges afhændet. Der kan naturligvis ved meget store byfornyelser være tale om, at nogle overordnede kommunale hensyn til udnyttelsen gør sig gældende, og derfor er reglen også formuleret, som tilfældet er: at det skal være som hovedregel.

Spørgsmålet om byfornyelsesnævnenes kompetence har været rejst af nogle ordførere. Jeg vil gerne sige, at det er et af de eksempler, der er i dette lovforslag på, at det, vi vil sikre, er en hurtigere sags ekspedition og at undgå dobbeltadministration. Derfor er det foreslået, at byfornyelsesnævnenes kompetence nu kun skal omfatte lovfortolkning, ikke længere skøn, medmindre der er tale om principielle skøn af videregående interesse for den enkelte. Vi regner med, at dette må være en rimelig måde også at tilgodese de enkelte lejere på, som sagt med det overordnede formål at undgå overbureaukratisering, overadministration.

Fru Kirsten Jacobsen sagde, at hun sandelig meget gerne, nu da hun havde gjort et stort stykke arbejde ud af at forberede sin skriftlige ordførertale, havde set, at vi havde optrykt den gældende lov. Jeg ville nu synes, at når fru Kirsten Jacobsen har gjort et så stort arbejde oven i købet at skrive sin ordførertale, kunne det vel næppe have været helt uoverkommeligt – der er oven i købet henvist til det i lovforslaget – om fru Kirsten Jacobsen havde bedt Folketinget, hvor jeg ved at man uden større vanskeligheder kan få det, måske gennem sin sekretær, om at skaffe loven, der faktisk er offentliggjort i lov bekendtgørelse nr. 501 af 21. juli 1987.

Fru Kirsten Jacobsen er jo meget økonomisk interesseret, ved jeg, og vil nødvendigvis rutte med borgernes penge. Jeg ville faktisk synes, det var urimeligt, om man i dette lovforslag i stedet for, som man har gjort, at henvise til den smukke lov bekendtgørelse, havde genoptrykt den. Jeg

tror ikke, andre har haft vanskeligheder med at finde lov bekendtgørelsen, hvor man som sagt kan læse loven i dens helhed. Derudover kan man i bemærkningerne til lovforslaget nøjagtigt se – det er jo også praksis – hvilke paragrafer der bliver berørt af de foreslåede ændringer. Jeg mener ikke, det er noget, der skulle volde de store vanskeligheder. Indholdet af paragrafferne er naturligvis en anden sag, men det har jeg været inde på.

Spørgsmålet om, hvorvidt indeksslån bør være obligatoriske for private, ser jeg meget gerne taget op. Jeg ved fra tidligere lovforslag, at det har været rejst, bl.a. fra mit eget partis side, så jeg håber, det er noget, udvalget vil drøfte under sin behandling.

Hr. Jørgen Estrup spurgte i forbindelse med Ølgaardrapporten og de midler, som er sat af til byfornyelse, om vi holder os de overordnede mål for øje, og om de penge, som i dag bruges til byfornyelse, bliver brugt korrekt og rigtigt. Jeg kan sige, at det for øjeblikket drejer sig om det højeste beløb, vi nogen sinde har haft til byfornyelse, nemlig 1,6 mia. kr., men netop derfor er det naturligvis væsentligt, at pengene bruges korrekt.

Jeg er ganske enig i den betragtning, at én ting er byfornyelse, en anden er, hvad jeg ville kalde vigtigheden af at forebygge byfornyelse. Det vil altså sige, at vi skal gøre langt mere, end tilfældet er i dag – også fordi lejeloven sætter nogle begrænsninger for vore muligheder – for den løbende vedligeholdelse af ejendomme, sådan at vi ikke som i dag, når vi er færdige med at byforny i den ene ende, kan starte i den anden ende, fordi der er mange huse, der i mellemtiden er blevet så forfaldne, at vi må skride til byfornyelse.

Vi kunne formentlig løse langt større opgaver, også med færre offentlige midler, hvis vi i højere grad sørgede for, at huslejerne var i stand til at dække en rimelig vedligeholdelse af ejendommene. Det er nok et problem, vi kommer til at drøfte i anden sammenhæng. Men jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig i, at én ting som sagt er byfornyelse, en anden er forebyggelsen af den.

Til hr. Bollmann, der spurgte, om ikke det var en idé at øremærke nogle midler til de tunge opgaver, vil jeg sige, at det er et forslag, jeg meget gerne vil overveje. Jeg har ved tidligere lejligheder, når der har været diskussion om